

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoCsp/48/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119464501
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6119464501.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov JUDr. Janky Benkovičovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobcu Wüstenrot poisťovňa, a.s., IČO: 31 383 408, sídlom Bratislava, Karadžičova 17, právne zastúpeného SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., sídlom Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, proti žalovanej M. N. Z., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom E., M. XXXX/XX, právne zastúpenej JUDr. Michalom Treščákom, ml., advokátom so sídlom Košice, Thurzova 6, o zaplatenie 749,84 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 8Csp/19/2020-95 zo dňa 30. 06. 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 749,84 Eur s 5 % úrokom z omeškania z tejto sumy od 22. 03. 2017 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že v rozsahu jej plnenia zaniká povinnosť P. M. uložená platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32Up/1926/2019-34 zo dňa 03. 01. 2020 a v rozsahu plnenia P. M. uloženého platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32Up/1926/2019-34 zo dňa 03. 01. 2020 zaniká povinnosť žalovanej.

II. Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania na súde prvej inštancie a náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Revúca, ako súd prvej inštancie (ďalej aj „prvoinštančný súd“, alebo „okresný súd“, event. „súd prvej inštancie“), rozsudkom zo dňa 30. 06. 2020 žalobu zamietol (I. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (II. výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na Okresný súd Banská Bystrica domáhal voči žalovanej a voči P. M., nar. XX. XX. XXXX zaplatenia sumy 749,84 Eur s príslušenstvom, a to titulom úhrady poistného plnenia podľa zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o povinnom zmluvnom poistení“, alebo „zákon PZP“) s tým, že plnením jedného z nich v rozsahu jeho plnenia zaniká povinnosť druhého. Žalobu odôvodnil uzavretím Zmluvy o povinnom zmluvnom poistení so žalovanou za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, (ďalej aj „Zmluva“), pričom dňa 14. 11. 2016 došlo k stretu poisteného motorového vozidla s vozidlom poškodenej M. C. tým, že vodič poisteného motorového vozidla P. M. nedal prednosť v jazde a narazil do vozidla poškodenej. Z dôvodu oneskoreného oznámenia škodovej udalosti viac ako 15 dní od jej vzniku mu tak vznikol nárok na náhradu celého poistného plnenia vo výške 937,30 Eur, z ktorého si však uplatnil len náhradu v sume 749,84 Eur. Vo veci rozhodol Okresný súd Banská Bystrica

v upomínacom konaní platobným rozkazom sp. zn. 32Up/1926/2019 zo dňa 03. 01. 2020, ktorý voči P. M., ako žalovanému spoločne so žalovanou nadobudol právoplatnosť dňa 28. 01. 2020.

3. Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa § 2 písm. e), f), § 10 ods. 1 písm. a), § 12 ods. 1, 2, 3, 4 zákona PZP a žalobu ako nedôvodnú voči žalovanej zamietol. Mal za preukázané uzavretie Zmluvy, s ktorým vozidlom P. M. dňa 14. 11. 2016 ako vodič porušil pravidlá cestnej premávky, nedal inému vozidlu prednosť v jazde a narazil do vozidla tretej osoby, ktorej bola spôsobená škoda. Žalovaná oznámila vznik škody dňa 28. 12. 2016, pričom ako poisťovníkovi jej vyplývala povinnosť oznámiť vznik škodovej udalosti do 15 dní po jej vzniku, ktorú povinnosť si nespĺnila. Poukázal na pojem „spôsobenie škody“, ktorým je realizovanie konania, ktoré možno považovať za prevádzku motorového vozidla, ak v príčinnej súvislosti s ním vznikne škoda. Za nesprávny považoval okresný súd výklad, že by spôsobenie škody zahŕňalo zodpovednosť za škodu, pričom zákon rozlišuje pojmy, ako zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, teda spôsobenie škody je samostatná okolnosť, ktorá je podmienkou zodpovednosti. Ak by podmienkou vzniku nároku na poistné plnenie mala byť existencia zodpovednosti, bol by použitý pojem v § 12 ods. 1 písm. g) zákona PZP, pričom na tom nič nemení fakt, že vznik nároku z rovnakých dôvodov je uvedený pri poisťovníkovi ako aj pri poistenom [§ 12 ods. 1 písm. g) a § 12 ods. 2 písm. g) zákona PZP]. Pojem vedenie vozidla zákon používa pri bližšej špecifikácii konania, pri ktorom je spôsobená škoda, napr. pod vplyvom návykovej látky alebo napriek zákazu. Ide o jeden zo spôsobov, akým môže byť spôsobená škoda, Vedením vozidla alebo iným spôsobom môže byť spôsobená škoda, ktorá za určitých okolností zakladá zodpovednosť za škodu. Vedenie vozidla, spôsobenie škody a zodpovednosť za škodu sú však tri rôzne pojmy, ktoré nemožno zamieňať. Nakoľko žalovaná škodu nespôsobila, nemá žalobca voči nej nárok na náhradu poistného plnenia.

4. O trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a podľa zásady úspechu priznal žalovanej náhradu trov konania voči žalobcovi v plnej miere.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu a prizná mu náhradu trov konania.

6. V odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne zistené skutkové zistenia na základe vykonaných dôkazov prvoinštančným súdom, ktorý žalobu zamietol z dôvodu nespôsobenia škody žalovanou prevádzkou motorového vozidla a tým nenaplnením jedného z predpokladov podľa § 12 ods. 1 písm. g) zákona PZP. Poukázal na dva pojmy obsiahnuté v § 12 zákona PZP a to „vedenie motorového vozidla“ [§ 12 ods. 1 písm. d) zákona o PZP] a pojem „spôsobenie škody motorovým vozidlom“, ktorý pojem je širším pojmom a treba ho vykladať v intenciách zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Ak by zákonodarca mal úmysel vykladať pojem spôsobenie škody motorovým vozidlom ako reálne podieľanie sa osoby na vzniku škody, použil by pojem vedenie motorového vozidla tak, ako to obdobne použil v iných ustanoveniach zákona o PZP. V opačnom prípade by si mohol uplatňovať nárok len voči vodičovi motorového vozidla, ktorý škodu priamo spôsobil. Podľa neho zákonodarca v § 12 zákona PZP rozlíšil nárok poisťovateľa na náhradu poistného plnenia voči poisťovníkovi (§ 12 ods. 1) a voči poistenému (§ 12 ods. 2), preto, ak by sa spôsobenie škody motorovým vozidlom vykladalo výlučne v zmysle jeho vedenia, bola by úprava v § 12 ods. 2 písm. g) zákona PZP nadbytočná a nárok voči vodičovi motorového vozidla by bol daný bez ohľadu na to, či je poisťovníkom alebo poisteným. Úmysel zákonodarcu bol však jednoznačný a je ním dôsledné odlíšenie jednotlivých nárokov podľa toho, kto za škodu zodpovedá. Poukázal na zodpovednosť žalovanej za škodu podľa § 427 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) ako prevádzkovateľa motorového vozidla, ktorá zodpovednosť je objektívna a jej podstatou je spôsobenie škody prevádzkou motorového vozidla bez ohľadu na skutočnosť či sa prevádzkovateľ reálne podieľal na spôsobení škody. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Cob/146/2018 zo dňa 31. 05. 2019. Mal za to, že si legitímne uplatnil nárok na náhradu poistného plnenia voči žalovanej ako pasívne vecne legitimovanej.

7. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Považovala za správne rozlíšenie prvoinštančným súdom medzi pojmi „spôsobiť škodu“ a „zodpovedať za spôsobenú škodu“, ktoré predstavujú rozdiel, pretože podľa § 12 ods. 1 písm. g) zákona PZP je potrebná skutočnosť, že poisťník

musí škodu spôsobiť, k čomu v danom prípade nedošlo, pretože motorové vozidlo nevedľa. Podľa nej nárok žalobcu nie je nárokom zo spôsobenej škody, preto je neprípustný poukaz žalobcu na § 427 OZ.

8. Žalobca vo vyjadrení k vyjadrení žalovanej zotrval na podanom odvolaní. Mal za to, že v prípade žalovanej ide o objektívnu zodpovednosť, za ktorú zodpovedná podľa § 427 OZ, a ktorej podstatou je spôsobenie škody prevádzkou motorového vozidla bez ohľadu na skutočnosť či sa prevádzkovateľ reálne podieľal na spôsobení škody. Pojem spôsobenie škody motorovým vozidlom treba vykladať v intenciách zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, pretože samotný regres, ktorý upravuje jeho nárok na náhradu poskytnutého poistného plnenia nesie vo svojom názve zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. V ďalšom zotrval na argumentácii uvedenej v odvolaní.

9. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrvala na svojom predchádzajúcom vyjadrení k odvolaniu a poukázala na konštantnú judikatúru všeobecných súdov SR, pričom škodu nespôsobila a teda žalobcovi nárok voči nej nikdy nevznikol. Podľa nej nárok žalobcu podľa § 12 ods. 1 písm. g) zákona PZP nie je nárokom zo spôsobenej škody, preto objektívnosť vyjadrenú v § 427 OZ nie je možné aplikovať, v obdobnej tak rozhodol aj Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 2Cdo/343/2009 a zastáva ho aj odborná právnická verejnosť: Fekete, I.: Premlčanie práva v osobitných prípadoch, Omšenie 03. 02. 2015, str. 39.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 CSP).

11. Odvolací súd po preskúmaní spisu a rozhodnutia prvoinštančného súdu dospel k záveru, že okresný súd síce dostatočne zistil skutkový stav veci, ale vec nesprávne právne posúdil.

12. Poistenie zodpovednosti za škodu sa podľa ust. § 4 ods. 1 zákona PZP sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistenej zmluve.

13. Podľa ust. § 2 písm. e), f) zákona PZP, sa na účely tohto zákona rozumie poistníkom ten, kto uzavrel s poisťovateľom Zmluvu o poistení zodpovednosti a poisteným ten, na koho sa vzťahuje poistenie zodpovednosti.

14. Poistený je podľa ust. § 10 ods. 1 písm. a) zákona PZP povinný písomne oznámiť poisťovateľovi vznik škodovej udalosti do 15 dní po jej vzniku, ak vznikla na území Slovenskej republiky.

15. Poisťovateľ má proti poistníkovi a poistenému nárok na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za neho vyplatil z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ak spôsobil škodu motorovým vozidlom a bez dôvodov hodných osobitného zreteľa porušil povinnosti podľa § 10 ods. 1 až 4 [§ 12 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. g) zákona o PZP].

16. Žalobkyňa si v predmetnom konaní uplatnila voči žalovanej nárok na zaplatenie časti náhrady poistného plnenia, ktoré zaplatila poškodenému za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

17. Z vykonaného dokazovania je nepochybné, že žalobca uzavrel so žalovanou dňa 18. 08. 2016 Poistnú zmluvu pre poistenie zodpovednosti za škodu prevádzkou motorového vozidla Mercedes Benz VITO EVČ: RA XXX AO. Predmetným vozidlom bola dňa 14. 11. 2016 spôsobená nehoda a to vodičom vozidla P.om M.om, ktorý nedal prednosť v jazde a narazil do motorového vozidla M. C., vozidlo ŠKODA FABIA EVČ: PO XXX FN, v dôsledku čoho vznikla poškodená škoda vo výške 937,30 Eur. Žalovaná žalobcovi oznámila vznik škodovej udalosti až dňa 28. 12. 2016. Žalobca v súvislosti so škodovou udalosťou poskytol poškodenej poistné plnenie vo výške 937,30 Eur.

18. Žalobca je teda poisťovateľom podľa § 2 písm. d) zákona PZP a žalovaná je poistníkom, pretože uzavrela s poisťovateľom Zmluvu o poistení zodpovednosti. Poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v Poistnej zmluve. Poisteným je ten, na koho sa vzťahuje poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou

motorového vozidla, pričom to môže byť poisťník, prevádzkovateľ motorového vozidla a aj vodič. Zákon výslovne nevymedzuje okruh osôb, ktoré treba považovať za osoby poistené. Úmyslom zákonodarcu však bolo vymedziť okruh osôb, ktorých zodpovednosti sa poistenie týka, čo najširšie (viď text dôvodovej správy k návrhu zákona k § 2). Tomu zodpovedá aj samotné znenie ustanovenia § 4 ods. 1 zákona PZP, obsahom ktorého nie je taxatívny výpočet osôb, na ktoré sa vzťahuje povinné zmluvné poistenie. Okruh týchto subjektov je tu určený univerzálne tak, že poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každú osobu za predpokladu, že je daná jej zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žiadnu výnimku z okruhu osôb v závislosti na tom, či niektorá osoba zodpovedá na základe objektívnej zodpovednosti podľa § 427 a nasl. OZ alebo zodpovednosti založenej na zavinení v zmysle § 420 OZ, zákon neupravuje (rozsudok NS SR sp. zn. sp. zn. 4Cdo/54/2009 zo dňa 31. 08. 2010). To znamená, že poisteným podľa tohto zákona je nielen prevádzkovateľ a ďalšie osoby zodpovedajúce za škodu podľa § 427 a nasl. OZ, ale aj osoby zodpovedajúce za škodu za podmienok uvedených v ustanovení § 420 OZ, ktorou môže byť napr. aj vodič vozidla.

19. Poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí. Predpokladmi vzniku nároku poisťovateľa proti poisťníkovi podľa § 12 ods. 1 zákona o PZP je, že poisťovateľ vyplatil poškodenému za poisťníka poistné plnenie z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, a že poisťnú udalosť neoznámil poisťovateľovi, čím porušil povinnosti podľa § 10 ods. 1 a 4 zákona PZP. Nie je pritom rozhodujúce, kto vozidlo viedol a svojím zavinením spôsobil škodu, nejde tu totiž o spôsobenie škody určitou osobou, určujúcim je, že škoda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla, na ktoré sa vzťahuje Poistná zmluva. Jeho prevádzkovateľom (poisteným) je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá má právnu alebo faktickú možnosť disponovať s motorovým vozidlom, spravidla ide o vlastníka motorového vozidla. Pasívnu legitimitáciu žalovanej v danej veci nevyučuje ani okolnosť, že poisteným môže byť, čo aj bolo v predmetnej veci, vodič vozidla (P. M.), pretože osobitný nárok poisťovateľa proti poistenému, ktorý nie je poisťníkom, je upravený v ust. § 12 ods. 2 zákona PZP. Je nepochybné, že žalovaná je poisťníkom a zároveň prevádzkovateľom motorového vozidla poisteného u žalobcu, preto za škodu zodpovedá a to s poukazom na § 427 OZ (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/326/2009 zo dňa 22. 09. 2010).

20. Preto obrana žalovanej, že škodu nespôsobila a teda sa na ňu ako poisťníka motorového vozidla nevzťahuje nárok žalobcu podľa § 12 ods. 1 písm. g) zákona PZP je vyhodnotená odvolacím súdom ako nedôvodná, žalovaná si nespĺnila oznamovaciu povinnosť o vzniku škodovej udalosti v zákonom stanovenej lehote do 15 dní po jej vzniku (žalovaná oznámila vznik škodovej udalosti, ku ktorej došlo dňa 14. 11. 2016 až dňom 28. 12. 2016) a nepochybné jej pasívna vecná legitimitácia vyplýva z ust. § 427 ods. 2 OZ a ustanovení zákona PZP.

21. V predmetnom konaní si žalobca uplatnil dôvodne nárok nielen voči vodičovi vozidla P. M., ale aj voči žalovanej ako prevádzkovateľovi motorového vozidla. Konanie voči P. M. bolo právoplatne ukončené platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 32Up/1926/2019 zo dňa 03. 01. 2020, proti ktorému nepodal odpor, ďalej prebiehal spor iba voči žalovanej, ktorej záväzok s vodičom P. M. síce nie je solidárny, ale zodpovedajú za škodu obaja, a preto odvolací súd určil, že v rozsahu plnenia P. a M. a uloženého platobným rozkazom, zaniká povinnosť žalovanej.

22. O trovách konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní o trovách prvoinštančného ako aj odvolacieho konania aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bol plne úspešný žalobca, keďže jeho odvolaniu bolo vyhovené, a preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov konania, ktoré mu boli priznané v rozsahu 100%.

23. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).